

tiCHÉ

Lisa

Billy

ma

ava

Na každý slib
jednou dojde

Thriller od autorky bestselleru *Ví o tobě*

sarah pinborough

sarah pinborough

tiCHÉ L'Zi

sarah pinborough

triche

Přeložila

Hana Sichingerová

Copyright © Sarah Pinborough Ltd., 2018

Translation© Hana Sichingerová, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-589-0 (pdf)

Irvinovi.
Děkuji ti za tvou víru!

1

POTÉ

ON

Mrcha.

Svírá okraj papíru tak křečovitě, že se úhledné řádky pečlivě napsaných slov krouť do podivných klikyháků, ve kterých se některé věty ztrácejí a jiné zvýrazňují, jako by se mu vysmívaly.

Nedokážu to dál snášet.

Jsi strašně vzteklý.

Mám z tebe strach, když mi ubližuješ.

Už tě nemiluju.

Než dočte do konce, ztěžkne mu dech a celý svět se otrásá.

Nehledej mě. Nepokoušej se mě najít. Nepokoušej se nás najít.

Přečte dopis třikrát, než mu to dojde. Je pryč. Jsou pryč. Ví, že je to pravda – cítí v domě nezvyklou prázdnotu –, přesto proběhne pokoje a otevírá prázdné zásuvky a skříňky. Ale není tu po ní ani stopy; pas, řidičský průkaz, žádná z oněch důležitých věcí, které provázejí její život.

Nepokoušej se nás najít.

Vrátí se ke kuchyňskému stolu a zmačká dopis, udusí její slova v sevřené pěsti. Má pravdu. Je vzteklý. Víc než vzteklý. Zuří. Zevnitř ho spaluje bílý žár. Zírá z okna a ve zpoceném dlani mačká kouli zmuchlaného provlhlého papíru. Vodka. Potřebuje vodu.

Jak pije, v temné půdě jeho mysli se uhnízdí semínko nového plánu a začíná růst.

Nemá právo mu něco takového udělat. Ne po tom všem,
čím si prošli.

Za tohle ji zničí.

PRVNÍ ČÁST

2

TEĎ

LISA

„Všechno nejlepší k narozeninám, zlato,“ hlásím hned na prahu. Je teprve půl sedmé, jsem ještě rozespalá, ale kuchyně už kypí životem teenagerů. Jako by do mě narazila přílivová vlna. Nevzpomínám si, že bych se *někdy* cítila tak nabitá energií. Je to příjemný pocit. Plný naděje a sebevědomí.

„Nemusela jsi vstávat, mami. Stejně hned půjdeme.“ S úsměvem ke mně dojde a dá mi pusku na tvář. Kolem se vznáší oblak vůně jablečného šamponu a nasládlého deodorantu, ale vypadá unaveně. Možná je toho na ni moc. Blíží se závěrečné zkoušky a kromě ranních a večerních plaveckých tréninků, které má několikrát týdně, tráví čas s těmihle dívkami, chodí do školy a já ji už skoro nevidám. Neustále si opakuji, že takhle to má být. Dospívá. vzdaluje se mi. Musím se s tím naučit žít. Ale je to těžké. Tak dlouho jsme zbytku světa čelily jenom my dvě. A jí teď leží celý svět u nohou, stačí se jen sehnout.

„Ne každý den je můj holčičce šestnáct.“ Mrknu na ni a jdu si napustit vodu do konvice. Obrátí oči v sloup a významně se podívá na Angelu a Lizzie, ale já vím, že je ráda, když ráno vstávám, abych se s ní před odchodem do školy rozloučila. Vyrostla strašně rychle, ale pořád je to moje holčička. „Kromě toho mne dnes v práci čeká důležitá prezentace, tak stejně musím vstávat brzy.“

Zabzučí telefon. Hlavy všech tří dívek se skloní k displejům mobilů a já se otočím zpět ke konvici. Víím, že se

v Avině životě vyskytuje mladík jménem Courtney. Ještě mi o něm neřekla, ale když minulý týden nechala telefon na stole v kuchyni, což se samo o sobě poslední dobou stává jen zřídka, viděla jsem zprávu, kterou jí poslal. Dříve jsem její telefon občas zkontrolovala, ale teď ho má zamčený heslem, a i když to bolí, musím si přiznat, že si soukromí zaslouží, a já se musím naučit důvěřovat, že je má dcera natolik inteligentní a vnímavá, že jí nic nehrozí.

„Chceš dárky teď, nebo až večer v pizzerii?“ ptám se.

Ava drží v ruce dárkovou taštičku, ze které nahoře vykukuje pestrobarevná látka, ale neukáže mi, co jí kamarádky koupily. Možná později. Před pár lety by se ke mně *rozběhla*, aby se mi pochlubila. Teď už ne. Čas letí. Najednou mi bude čtyřicet a Avě je šestnáct. Brzy vyletí z hnízda.

„Jodie je venku,“ oznamuje Angela a zvedne hlavu od svého iPhonu. „Měly bychom jít.“

„Večer to bude lepší,“ odpoví Ava. „Teď nestíhám.“ Usměje se na mě a mne napadne, že jednoho dne bude moc hezká. Hruď se mi bolestivě sevře při pomýšlení, že o ni přijdu, proto se raději věnuji čaji a kontrole vytištěné prezentace, která leží na kuchyňském stole. Dívky si mezi tím sbírají bundy, věci na plavání a školní tašky.

„Uvidíme se večer, mami,“ zavolá Ava přes rameno, než zmizí v chodbě. Jak vybíhají ven, dovnitř zavane vlhký vzduch. Vmžiku popadnu kabelku, vytáhnu dvacetilibrovku, vstupní dveře nechám pootevřené a vyběhnu za nimi.

„Avo, počkej!“ Jsem jen v tenkém županu, ale seběhnu až dolů na chodník a zamávám na ni bankovkou. „Pro tebe a pro holky. Kupte si před vyučováním něco dobrého k snídani!“

„Díky!“ Avina slova jako ozvěnou rychle zopakují i ostatní a chvatně se nasoukají do auta Jodiiny matky, za jehož volantem sedí drobná blondatá dívka. Zůstanu osiřele stát u otevřené branky. Auto se rozjede tak prudce, že téměř ani nestihly všechny nastoupit, a se mnou to trochu cukne. Dívka jede dost rychle, opravdu rychle, ani se nemohla stihnout podívat do zpětného zrcátka. Zapnula si Ava pás? *Starosti, samé starosti*. To jsem celá já. Ale ony si neuvědomují, jak je lidský život cenný. Jak jsou cenné ony. Jak by mohly? Jsou tak mladé a šťastné.

Léto už začalo, ale obloha je potažená šedými mraky a vzduch se ochladil hrozícím deštěm. Dívám se za nimi, dokud Jodie nezahne za roh, a právě se chystám vrátit do domu, když si všimnu auta zaparkovaného v ohybu naší klidné ulice. Naskočí mi husí kůže. Neznám ho. Tmavě modré. Nikdy jsem ho tu neviděla. Zním všechna auta v naší ulici. Zvykla jsem si všimnout si takových věcí. Tohle auto je tu nové.

Srdce mi v hrudi tlouče jako pták lapený za sklem. Nemohu se pohnout ani o píd; tohle není žádné bojov, nebo uteč, ale mrazivá hrůza. Auto má vypnutý motor a za volantem někdo sedí. Je mohutný. Na to, abych viděla obličeje, je příliš daleko. Dívá se na mě? V hlavě jako by mi hučel roj much. Snažím se popadnout dech. Už už hrozí, že mě strach přemůže, když se na chodníku objeví muž, který si ještě dopíná sako a současně se snaží mávnout na řidiče. Motor naskočí. Až když projede kolem, zahlédnu na boku malou nálepku. *EezyCabs*.

Úlevou se téměř rozesměji. Téměř.

Jsi v bezpečí, ujišťuji samu sebe v duchu, když taxi projede kolem a zevnitř se nikdo neohlédne mým směrem. *Jsi v bezpečí*, *Ava je v bezpečí*. *Musíš se uklidnit*.

Pochopitelně je to snazší říct než udělat. To jsem za ta léta dávno zjistila. Nikdy se doopravdy nepřestanu bát. Zažila jsem chvíle, kdy jsem dokázala na minulost téměř zapomenout, ale pak nějaký náhodný podnět vyvolá záchvat paniky a já si uvědomím, že tu ten strach bude vždycky, jako by se mi k žaludeční sliznici přilepila horká smůla. Poslední dobou jsem zase cítila ten zvláštní neklid, jako by něco nebylo v pořádku, a já nevěděla co. Možná je to mnou. Mým věkem. Hormony. Ava dospívá. Možná to nic není. Přesto...

„Dala jste jim drobné?“

Trhnu sebou a tiše vyjeknu, ale pak se rozesměji jako každý, kdo se polekal, i když ten úlek moc legrační nebyl. Ještě mám ruku na hrudi, když se obracím k paní Goldmanové stojící ve svých dveřích.

„Jste v pořádku?“ strachuje se. „Nechtěla jsem vás vyděsit.“

„Ano, jsem, nebojte,“ uklidňuji ji. „Myslela jsem na to,

co mne dnes čeká. Znáte to.“ Zamířím zpět domů. Nevím, zda to paní Goldmanová *zná*. Opatrně se shýbá, aby zvedla ze schodů jedinou láhev mléka, a přitom sebou cukne bolestí. Co celý den dělá? Dívá se na televizi? *Odpočítává hodiny? Cítí se zbytečná?* Její synové ji už dlouho nenavštívili.

„Asi dnes přijde bouřka. Nechcete donést nákup? Stejně si musím skočit pro chleba a pár drobností. Ale vrátím se dost pozdě, protože po práci jdeme s Avou na pizzu. Má dnes narozeniny.“ Chleba sice nepotřebuji, ale nelíbí se mi představa paní Goldmanové plahočící se venku v dešti. Nemá v pořádku kyčle a ulice by mohly být kluzké.

„No, kdyby vám to nevadilo,“ odpoví a já v jejím hlase rozeznám zřetelnou úlevu. „Jste moc laskavá.“

„To je v pořádku.“ Usměje se, ale hrud' se mi sevře zvláštní bolestí, kterou úplně nechápu. Snad je to soucit s cizí zranitelností. Protože lidé všechno drží v sobě. Rozhodně něco podobného. Poslouchám, když mi diktuje krátký seznam věcí. Všechno jen pro jednoho. Přidám jí k tomu balíček čaje. Jako dárek. Měla bych s ní někdy o víkendu zajít někam na čaj. Dny se jí určitě vlečou pomalu a přehlédnout osamělého člověka je v tomhle světě tak snadné. O tom bych měla něco vědět. Já jsem byla osamělá dlouho. V jistém smyslu stále jsem. Snažím se k osamělým lidem chovat laskavě. Naučila jsem se, že laskavost je důležitá. Co jiného nám ve skutečnosti zbývá?

PKR otevřelo novou pobočku, proto jsme se přestěhovali do menší, ale elegantnější kanceláře, a i když do příchodu Simona Manninga zbývá ještě dost času, nervozitou se mi stáhne žaludek a roztřesou ruce, jakmile vejdu dovnitř. Říkám si, že je to jenom tou prezentací, ale lžu si do kapsy. Je to i kvůli Simonu Manningovi. Simon se v mé hlavě přesunul do jakési země nikoho, kde se pohybuje mezi potenciálním novým firemním klientem a čímsi *dalším*. Flirtováním. Přitažlivostí. Způsob, jakým se na mne dívá, se změnil. Nevím, co si s tím počít. V hlavě mi z toho hučí.

„Tohle je pro tebe.“

Vzhlednu od své prezentace, kterou si znovu procházím, a spatřím Marilyn, která mi podává balíček tří bonbonů Ferrero Rocher. „Pro štěstí. A tohle,“ zpoza zad vytáhne

druhou ruku, ve které má malou lahvičku s bublinkami, „je na zapití úspěchu.“

Usměji se a zaplaví mne hřejivý pocit. Díky bohu za Marilyn. „*Pokud* uspěju. Víím, že mluvil i s jinými agenturami.“

„Žádné strachy. Když to nevyjde, mám pro tebe v šuplíku láhev vodky.“

„Ježíši, díky.“

„Od čeho by jinak byla nejlepší kamarádka?“

Na téhle nové kanceláři s neděleným prostorem je skvělé, že můj a Marilynin stůl stojí proti sobě jako malý ostrůvek nás dvou. Marilyn celé rozestavení navrhla a funguje to skvěle. Má cit pro prostor. Možná je to tím, že je tak dlouho vdaná za stavitele.

„Koukni na Tobyho,“ ukazuje hlavou na opačný konec místnosti. „Mezi těmi novými holkami si rochní jako prase v žitě.“

Má pravdu. Opíráme se o její stůl a pozorujeme, jak se Toby naparuje. Všechny nové kolegyně vypadají na méně než pětadvacet a třicetiletý Toby jim možná připadá jako kultivovaný starší pán. Rozhodně si na něj hraje. Nese se k nám nervózní zajímavé hihňání, očividně jim vypráví něco neuvěřitelně zábavného a přitom vysvětluje, jak zacházet s kopírkou.

„Brzy zjistíš, co je zač,“ prohodím. Pro nás dvě to v každém případě bude nějakou chvíli zábava. Je fajn být v práci, elegantně oblečená, v ostré záři stropních světel, mezi uniformními stoly a červenými kancelářskými křesly. Moje chvilková ranní tíseň se rychle rozplývá jako dozvuky zlého snu.

V devět nás všechny svolává Penny, naše skvělá šéfová a majitelka iniciál PK, které zčásti tvoří název naší náborové agentury PKR. Shromáždíme se v půlkruhu u dveří její kanceláře, Marilyn a já trochu stranou od ostatních jako ovčáctí psi nebo chůvy. Mám Penny ráda. Je inteligentní a schopná a nemá potřebu chovat se k zaměstnancům příliš důvěrně. Pracuji tady už déle než deset let a nevzpomínám si, že bychom si my dvě někdy někam společně vyšly. Marilyn to přijde divné, ale mně ne. I když je Penny asi tak stará jako já, je to moje nadřízená. Nechci, aby se snažila být má kamarádka. Cítila bych se nesvá.

„Jsem moc ráda, že tu konečně mohu přivítat nové členy našeho týmu,“ začne. „Je skvělé, že vás tu máme, Emily, Julie a Stacey, a doufám, že se vám s námi bude dobře pracovat.“

Tři opálená a dokonale upravená stvoření jí věnují zářivé úsměvy a pak si vymění šťastné pohledy s ostatními. Osobně doufám, že jim tohle přátelské chování vydrží na pořád. Marilyn jsem poznala tady, během svého prvního pracovního dne, a svůj život si bez ní nedokážu představit. Kolegyně a nejlepší kamarádka v jednom. Zachraňuje mne před mou osamělostí.

„Také dlužím obrovské díky Tobymu, Marilyn a Lise za to, jak tuhle pevnost drželi v průběhu přesunu. Marilyn a Lisa jsou seniorky týmu, takže je neváhejte požádat o radu – pravděpodobně se vyznají v každodenním chodu agentury lépe než já.“

Zvědavě si nás prohlíží, a zatímco Marilyn se usmívá, já klopím hlavu a toužím po tom, aby se dívaly někam jinam. Kéž bych měla stejné sebevědomí jako Marilyn. Všechno zvládá s takovou lehkostí.

„Mimochodem, v kuchyňce bude přichystané malé občerstvení a po práci i pár skleniček U Žabáka na rohu pro ty z vás, kdo budou mít chuť – což, jak doufám, budete všichni.“

Zmizí zpět ve své kanceláři a náš malý hlouček se rozejde. Pohlédnu na hodiny. Do Simonova příchodu zbývá ještě dost času, a jakmile si připustím důležitost téhle schůzky, veškeré myšlenky na tu směšnou přitažlivost se vytrácejí. Žaludek mám jako na vodě, proto se několikrát zhluboka nadechnu. To zvládnou, říkám si, i když jsem o tom přesvědčená jen napůl. Musím to zvládnout. Jsem nervózní už jen z té zodpovědnosti, nehledě na to, že na mém úspěchu závisí mé roční prémie. Možná dokonce zvýšení platu. Musím začít šetřit, aby Ava mohla na vysokou. Nechci, aby začala svůj dospělý život s dluhy, a jsem odhodlaná jí s tím pomoci. Budu ji chránit před světem, jak nejlépe dokážu.

Musím. Vím, jak hrozné to tam venku může být.

3

AVA

V kavárně je jako v šatně v bazénu, vedro a vlhko. Okna jsou zamlžená a na sklo zvenku dopadá letní liják. Mně déšť nevadí. Zato Ange ano, protože jakmile spadnou první kapky, její pečlivě vyžehlené vlasy se hned zkrabatí. Přesto když venku opravdu nepere slunce, obědvám radši uvnitř. Dělávala jsem to tak i dřív, když jsme chodívaly ven s Caz a Melanií, ale to mi teď připadá jako v minulém životě. A tyhle chvíle jsou to jediné, po čem se mi teď opravdu stýská. Angela tráví radši čas venku, proto spolu obvykle obědváme venku na lavičce. Ale dnes v tomhle lijáku ne. Dnes jsme stejně jako všichni schované uvnitř.

„Tak jak to vidíš?“ ptá se. „V sobotu? Přespíme u Jodie? Mohly bychom napřed zajít do hospody a potom si doma dát třeba punč. Nevíš, kdo všechno přijde?“ Tlusté, černou tužkou zvýrazněné obočí se posune po jejím opáleném obličejí jako slimák, jak se ho snaží významně pozdvihnout. Kdybych si ho takhle malovala já, měla bych po celém obličejí rozmazanou hnědou barvu. Angela se umí líčit i oblékat mnohem líp. Když se hodí do gala, vypadá tak na dvacet. Já vypadám jako trubka. Dobře vím, že jsem v naší partě za ošklivé káčátko. Snad bůh dá a jednoho dne se proměním v labuť.

„Jo, to zní dobře,“ souhlasím. „Jestli budou ostatní moct přijít.“

Angeliny prsty kmitají po klávesnici telefonu, a když za minutku pípne můj mobil, vím, že právě poslala zprávu

naší skupince *MojeDrbny* na WhatsApp. To jméno vymyslela Lizzie. Koneckonců víme jedna o druhý úplně všechno, jak říkala, a my se tomu smály. Měla pravdu. Je skoro k neuvěření, že na plavání do oddílu Larkrise chodím teprve rok. Zním ostatní holky snad jen deset měsíců a přitom mám pocit, jako bychom byly kámošky odjakživa. Jasně, Angelu jsem od vidění znala, protože chodíme do stejné školy, ale nikdy jsme nebyly ve stejné třídě, proto pro mne byla jen jednou z tváří v davu, stejně jako já pro ni. A teď se na nás podívejte. *MojeDrbny*. Pořád se tomu směju. I když by se mi možná víc zamlouvala *Pohádková čtyřka*, jak nám říká náš trenér. Jsme jeho vítězky. Společně jsme neporazitelné. Umíme plavat každá sama, ale navzájem se dokážeme víc vyhecovat. Pasujeme k sobě, od prvního společného ranního tréninku jsme do sebe zaklaply jako kousky skládanky, dohromady jsme vytvořily dokonalý obrázek a Larkrise se díky nám dostal do vyšší soutěže.

Nejsme stejně staré, a tím je to v mnoha ohledech lepší. Máme si víc o čem povídat. Ange a já jsme jediné, kdo chodí na obecnou školu Krále Edwarda, Lizzie je v sextě na Harrisově akademii neboli *Řitní akademii*, jak se říká té snobské škole uprostřed města, a Jodie je prvním rokem na Allertonské univerzitě. Je jí skoro dvacet dva a závodí s dospělými, ale ve skutečnosti je jednou z nás a nezdá se, že by jí vadilo, že jsme mladší. Trénuje s námi, protože má prý radši ranní tréninky a tréninky pro dospělé probíhají v době, kdy má přednášky. Nebydlí na koleji, ale v domě své matky tady v Ellestonu, a tak do univerzitního života moc nezapadla. Radí nám s technikou a je hrozně fajn. Nikdy si vedle ní nepřipadám o tolik mladší. Ne že by pět let bylo *tak* moc, ale oktávání u nás na škole se chovají, jako by jim bylo třicet, a dívají se na nás přes prsty.

„Lizzie přijde,“ prohodí Ange soustředěná na telefon, jako by mi na mobilu nepípaly stejné zprávy jako jí. „Jodie píše, že její máma se tenhle víkend nevrací domů. Radši to ještě ověří, ale je si tím dost jistá.“

Další plus na tom mít kamarádku z univerzity – rodiče ji mnohem méně hlídají. Jodiina matka navrhuje interiéry nebo něco podobného v domech pracháčů a v současnosti bydlí a pracuje na nějakém projektu v Paříži, kde má také

přítele. Zní to skvěle, ale mnohem důležitější je, že to znamená, že skoro nebývá doma. Ještě nikdy jsem ji neviděla a Jodie má dům víceméně pořád jen pro sebe.

„Super,“ zaraduju se. Ráda bych se podívala na facebook, ale zařekla jsem se, že to udělám až po obědě. Spíš se pustím do vystydlých zbytků pečené brambory. Bolí mě ramena z ranního motýlka – to není můj nejsilnější styl – a ze včerejšího posilování. Tvrdě jsme dřeli, a protože jsem poslední dobou trochu polevila, cítím to. Musím si zpevnit svaly dřív, než si toho ostatní všimnou, nebo, a to by bylo horší, než začnu oddíl stahovat dolů. Vždycky jsem musela dřít víc než ostatní, abych byla ve formě. Lizzie je svalnatá od narození a běhá jako gazela. Jodie měří jen sto šedesát centimetrů, ale v plavkách je samý sval a šlacha, pružná a svižná, a Ange má větší prsa. *Osobní plováky*, jak řekla Lizzie. Ne že by jí to vadilo při pohybu ve vodě. Jakmile se ponoří pod hladinu, její ženské vnady zmizí. Nejsem si moc jistá, jak do téhle party vlastně zapadám já. *Lepší spodek než kozy*, to o mně onehdy řekl ten blbeček Jack Marshall – ještě teď se cítím hrozně –, ale asi měl pravdu. Zdělila jsem po mámě hruškovitou postavu. Každé kilo navíc se mi usadí rovnou na stehnech, která mám dost velká, i když skoro nejím.

Možná řeknu mámě, že se Jodiina matka vrací na víkend domů, aby o mě neměla strach. Ale cítím se provinile. V porovnání s ostatními rodinami se o mne moje máma mnohem víc bojí. Předtím jsem si toho tolik nevšímala. Byly jsme jenom my dvě – a teta Marilyn – a já vím, že mě nade všechno miluje a já ji mám taky ráda, ale je mi šestnáct a musím mít svůj vlastní prostor stejně jako moje kamarádky. *Napiš mi, až budeš na místě. Napiš mi, až budeš odjíždět. Vyzvednu tě, ne, vážně, to není problém.* Víím, že to myslí dobře, ale žádná jiná máma se takhle nechová a nemůžu si pomoci, je mi to trochu nepříjemné. Cítím se, jako bych byla malé dítě, a to nejsem. Jsem už skoro žena. A mám teď svoje tajemství.

Naše telefony znovu pípnou, a jak otevřeme Lizziinu zprávu, obě najednou vybuchneme smíchy. Gif nechutně stříkajícího pindoura.

„Takže do toho jdeš?“

Ange nasadí americký akcent vždycky, když se mluví o sexu. Ulomí si kus koblihy a vsune si ji do pusy, ale jak žvýká, její hnědé oči mne sledují ostržím pohledem.

Nenuceně pokrčím rameny, i když se mi trochu zrychlil tep. Mám? Říkala jsem, že to udělám, až mi bude šestnáct, a nějaká část ve mně to chce – alespoň tak to ještě nedávno bylo –, ale nechápu, proč je nutné, abych to udělala hned. Ale Courtney je sexy a úplně jiný, ale především je fakt fajn. Fajn klukům jsem se nikdy moc nelíbila, tak mám teď pocit, jako bych mu něco dlužila. Asi není zvyklý čekat, i když spolu chodíme teprve pár měsíců.

„Možná,“ odpovím a Ange se nadšeně zasměje.

„Panebože, vsadila bych se, že má spoustu zkušeností. To je pro tebe napoprvé o moc lepší.“

„Zatím byl dost v pohodě.“ Vyplážnu na ni jazyk, divoce s ním zakmitám a mrknu na ni.

Tentokrát se řehtá tak nahlas, až se několik dívek od ostatních stolů otočí a zírá na nás.

Nevadí mi, že si mě dobírá, a je mi jasné, že to s Courtneym o víkendu asi *budu* dělat, i kdyby jen proto, abych si to konečně odbyla, a kromě *tohohle* jsme spolu stejně už spoustu věcí zkusili, jenže k němu necítím to, co dřív. Nejsem do něho tak poblázněná jako na začátku. Ne od té doby... no..., ne od té doby, co začaly chodit ty zprávy. Mám teď nové tajemství. Neprozradila jsem ho ani holčákům. Nemůžu. Je to něco, co je jenom moje, a vedle toho vypadá Courtney jako pubertální ňouma, i když je fajn.

Můj nový facebookový přítel. Někdo, s kým si můžu *opravdu* povídat.

Nad hlavami se nám rozdrnčí zvonek oznamující konec přestávky na oběd, a mně se zrychlí tep. Celou hodinu jsem vydržela nedívat se na příchozí zprávy. Nechci před Ange a ostatními, proto jsem si vypnula upozornění. Nemáme jenom silné svaly, umíme se i pozorně dívat. Chceme o sobě navzájem vědět úplně všechno. Kdyby mi pípla zpráva, musela bych jim to říct. Jsme jako *jedna*.

Ange odejde na zeměpis a já uklidím naše tácy a zamírím na angličtinu. Teprve v tu chvíli se podívám na facebook. Srdce mi divoce buší, ale hned to přejde. Žádné nové zprávy. Nemůžu uvěřit, jak zklamaně se cítím. Dnes

je mi šestnáct. Tohle je důležité. Myslela jsem si, že mu na mně záleží.

Možná později, říkám si, když schovávám telefon do kapsy pevně rozhodnutá nenechat se rozladit. A věřit v něj tak, jak říkal, že bych měla. Později určitě napíše.

LISA

Šlo to mnohem lépe, než jsem čekala, takže dvě hodiny po začátku schůzky jsme dohodnutí. Celá se třesu, ale tentokrát pýchou, radostí a obrovskou úlevou, že jsem to nepokazila. Pyšně se nesu, když do Pennyiny kanceláře vedu Simona, a všechny hlavy se za námi otáčejí, dokonce i Marilynina. Nejen proto, že je všem jasné, že jsem uzavřela smlouvu, a to hodně důležitou, ale i proto, že Simon Manning je nepřehlédnutelný muž. Není pohledný tím způsobem jako Toby, uhlazený jako nějaký realitní makléř, samá vlasová kosmetika a silná voda po holení, ale sálá z něho jakási přitažlivost. Pohledný zřejmě není to pravé slovo. Nos má trochu nakřivo, jako by ho měl několikrát zlomený, a podsadité tělo jako někdo, kdo hrával ragby. Ještě je v kondici, ale už do toho nedává všechno. Na spáncích má prošedivělé vlasy a působí sebevědomě a přátelsky. Však také *má proč* být sebevědomý, pomyslím si, když mu potřesu rukou a rozloučím se, než ho nechám s Penny. Chystá se otevřít svůj pátý hotel a lázně. Nemůže mu být moc přes čtyřicet a je na dobré cestě vybudovat si vlastní impérium.

Zavřu za ním dveře Pennyiny kanceláře a nechám je o samotě. Cítím, že jen hořím, a je mi jasné, že jsem celá rudá. Nemohu uvěřit, že to šlo tak skvěle. Potřebuje personál na úklid, do kuchyně a hotelové zaměstnance a rád nechá PKR – *mne* – se o to všechno postarat. Kdybych při našem prvním setkání tušila, kolik lidí chce najmout, šla

bych rovnou za Penny, aby si ho převzala; je to její společnost a tohle je velká smlouva, možná jedna z největších, jakou společnost vůbec kdy uzavřela. Jsem tak ráda, že mi to uniklo. Domnívala jsem se, že potřebuje tak třicet lidí, a i tak jsem byla dost nervózní, ale kdybych znala skutečný počet, dostala bych infarkt. Naštěstí to klaplo. Dokonale. Když se vracím do kanceláře, nemohu se přestat usmívat.

„Já se snažím chodit pěšky do práce i z práce, kdykoliv to jde,“ tvrdí Julia, ta nová hnědovláška s drdolem. „Udrzuje mě to v kondici.“

„Šlo to dobře?“ upírá na mne pohled Toby, kterého přestál rozhovor s dívkou zajímat. Vidím v jeho očích záblesk závisti. Zoufale se snaží být úspěšný a někam to dotáhnout. Má rád blazeované klienty z informačních technologií, kteří hledají grafiky nebo webové vývojáře a nabízejí roční smlouvu na padesát nebo šedesát tisíc liber, a pravděpodobně také vyšší provizi, když jim někoho sežene, ale taková místa se neobsazují každý měsíc. Mne vždy přitahovala spíš ta druhá strana trhu. Možnost pomáhat lidem, kteří opravdu *shánějí* práci a je jim jedno jakou. Těm, kdo potřebují mít pocit, že mají nějakou hodnotu, a ten jim pravidelný měsíční příjem může poskytnout. Vím, jak se cítí. Zažila jsem to.

„Vlastně víc než dobře. Ukazuje se, že půjde o opravdu velký kontrakt. Nejméně sto padesát lidí.“ Zní to, jako bych se naparovala – což dělám –, ale nemůžu si pomoci. Myslí mi bleskne, že pýcha předchází pád, ale pro jednu si tenthle okamžik chci užít.

„No páni, dobrá práce!“ To pronesla jedna z nových dívek. Stacey. Dlouhé blond vlasy, akrylové nehty. Její slova by mohla vyznít blahosklonně, ale nevyzní. Pod pozlátkem make-upu a umělého opálení je nervózní a moc si přeje zalíbit se a zapadnout.

„Děkuju.“

„Dnes večer si na tebe rozhodně připijeme.“ To už je zase Julia.

„Obávám se, že tam nebudu. Moc nepiju a dcera slaví šestnáctiny. Jdeme spolu ven.“

„To je hezké,“ rozplývá se. „V šestnácti chtějí všichni spíš trávit čas s kamarády, ne? Já to tak rozhodně měla.“

V jejím projevu je jakási vypočítavost, takže hned upozorním. Na první den v práci je trochu drzá.

Prohlédnu si ji pozorněji. Není tak mladá, jak jsem si myslela, i když se snaží mladě působit. Rozhodně je jí přes třicet. Pravděpodobně botox.

„Jsme si hodně blízké.“

Její úsměv připomíná kostky cukru namočené v kyanidu a odhaluje dokonale bílé zuby, které mi připomínají žraloka. Jsem z ní nervózní a to mne rozčiluje.

„Já nikdy nebudu mít děti,“ prohlásí. „Chci si vybudovat kariéru. Jako osamělá matka bych to nedokázala. Smekám před vámi.“

Je to urážka zabalená do komplimentu a Stacey jen kulí oči nad Juliinou troufalostí. Toby – který jim o mně očividně vyprávěl – má dost rozumu, aby upřeně civěl do obrazovky a tvářil se, že čte nějaký ohromně důležitý mail.

„Naštěstí je Lisa superžena, která zvládá všechno a ještě mnohem víc. Kéž bychom my ostatní byli stejně výkonní.“ Vedle mě se objevuje Marilyn. Žraločí úsměv se střetává se žraločím úsměvem a Julia sebou tentokrát na židli trochu trhne. „Oběd?“ zakončí to Marilyn. Poslední je adresované jen mně, jako by tu ostatní ani nebyli; mouchy, které už odehnala.

„Vždycky se nějaká najde,“ mumlá, když míříme pro kabelky a kabáty. „V každém houfu ženských je vždycky jedna, na kterou si musíš dávat bacha. My už alespoň víme, která to v tomhle houfu je.“ Vrhne temný pohled ve směru Julie. Přemýšlím, *proč se vždycky nějaká objeví. Proč by na sebe lidi nemohli být prostě milí.*

„A navíc je to fešák.“ Marilyn bere naše pití, dvě sklenky prosecca, já nesu příbory a jdeme si sednout k rohovému stolu. „Takovým tím rozervaným způsobem. Je jasné, že se mu líbíš. Tolik schůzek, které vůbec nebyly potřeba. A jak se na tebe díval, když jsi procházela kanceláří a on šel za tebou.“

„Hele, nech toho.“

„Nechápu, proč do toho nejdeš.“

„Dovedeš si představit, jak by reagovala Penny? Míchat práci a zábavu. Prostě ne.“

Zamyšleně si mě prohlíží. Nejméně jednou za rok na mne *zcela vážně* vyrukuje, proč nemám chlapa, a ve zbylých měsících tím alespoň koření naše rozhovory. Bojím se, že teď bude následovat právě taková přednáška. Díkybohu nenásleduje. Místo toho pozvedá sklenky. „Na zdraví a blahopřeju!“

Ťukneme si a upijíme bublinky. Líbí se mi, jak se rozplývají v ústech. Raději si dávám alkohol u oběda, protože pak je to vždycky jenom jedna sklenička.

„Ach, než zapomenu,“ sehne se ke své obří kabele a prohrabuje se v ní, „mám tu něco pro Avu.“ Vyloví malý zabalený dárek. „Od nás s Richardem. Bože, nemůžu uvěřit, že už je jí šestnáct. Kam ty roky utekly? Jestli jí je šestnáct, kolik je potom nám?“

„Moc,“ usměji se a znovu se napiji.

Vezmu si dárek a schovám ho do své kabelky. Nejsem sama, kdo má štěstí, že má Marilyn. Má ho i Ava.

Nesnídala jsem, protože jsem byla příliš nervózní, a i když jsem nevypila ani půlku sklenky, víno mi stouplo do hlavy. Napětí v mých ramenou povoluje. Ale zahlédnu Marilynin výraz a vím, co přijde. Příliš rychle jsem uvěřila, že dnes nebude rýpat.

„Avin otec se neozval?“

„Ne.“ Naježím se, i když se ptá obezřetně. Vlídne. Ví, jak se věci mají. Další téma, které se na můj vkus objevuje příliš často. „Ani nic jiného nečekám.“ Potřebuji změnit téma. „A co ty? Včera jsi mi připadala nějak nezvykle tichá. Trochu nesoustředěná. Je všechno v pořádku?“

„Bolela mě hlava. O nic nešlo. Víš, že se mi to občas stává.“ Rozhlíží se po servírce, která nám má přinést jídlo. Vyhýbá se mému pohledu? V uplynulých měsících to není poprvé, co ji bolela hlava.

„Možná bys měla zajít k doktorovi.“

„A ty bys možná měla jít na rande s panem Mannigem.“ Zamračím se na ni.

„Fajn, fajn. Omlouvám se. Ale Ava už je skoro dospělá. Musíš se posunout dál.“

„Nemohly bychom tohle vynechat a soustředit se spíš na to, jak jsem dokonalá?“ snažím se odlehčit situaci a s úlevou přivítám servírku, která nám nese sendviče a hranol-

ky a odvede naši pozornost k jídlu. Jak jsem o tom mohla Marilyn vůbec kdy říct? Ví, že nešlo o záležitost na jednu noc, jak jsem nalhala Avě, ale pravdu nezná. *Celou* pravdu. Nechápala by to. Marilyn se svým úžasným životem, skvělým manželem, krásným domem, dobrou prací – šťastná, milá Marilyn. Kdybych jí to řekla, viděla by mne jinak. Nevykládejte si to špatně. Moc ráda bych se svěřila. Snila jsem o tom, že jí to řeknu. Někdy už mám ta slova na jazyku, jen je vyslovit, ale musím je spolknout jako hořkou žluč. Nemohu to udělat. Nemohu.

Vím, jak se zprávy šíří. Jako požár, přeskakují od jednoho člověka k druhému, dál a dál.

Nemohu riskovat, že mne najde.

AVA

Když přijíždíme domů, je skoro po dešti, ale bundu mám úplně promočenou, protože nás cestou k autu zastihla průtrž mračen. Tiše podupávám a předstírám, že je mi větší zima než ve skutečnosti, abych skryla svou netrpělivost.

„Mohly bychom se kouknout na nějaký film, kdybys měla chuť,“ navrhne máma, když konečně vystoupí. „Ještě máme čas.“

„Musím si zopáknout něco do školy.“ Je teprve sedm a já se nechystám jít do postele dřív než o půlnoci, ale chci si zalézt do svého pokoje. Vypadá zklamaně, ale to ona se pořád strachuje, jak dopadnou zkoušky. Pocitu viny, který mne hryže v břicho, se tím ale nezavím. Dřív jsme často trávily společné večery na rozložené pohovce, dívaly se na filmy a jedly z jedné mísy popcorn udělaný v mikrovlnce. Ty večery jsem milovala. Pořád je *miluju*. Ale život je na jednu mnohem komplikovanější. Čeká na mě on. *Musím* s ním mluvit. Někdy mám pocit, že bych umřela, kdybych si s ním nepromluvila.

„Krucipísek,“ zakleje najednou máma a zaúpí. „Zapomněla jsem vyzvednout nákup pro paní Goldmanovou. Musím skočit do supermarketu. Vydržíš tu sama? Budu pryč jenom deset minut. Nebo můžeš jít se mnou.“

Vytočí mne to, ale to je pořád lepší než ten lítostivý provinilý pocit, který po sobě nechává trhliny v našem vztahu. Ptá se mne na to vždycky, když jde pryč. *Vždycky*. Co by se mi asi mohlo podle ní stát? Strčím prsty do elektrické zá-

sušky, protože tu není? „Je mi šestnáct,“ odseknu. „Nemluv se mnou, jako bych byla dítě.“

„Promiň, promiň.“ Má tak naspěch, že ani nemá čas se urazit, a to mi vyhovuje. Ve skutečnosti ji nechci naštvat. Vůbec ji nechci štvát, ale poslední dobou je tak *naléhavá* a nešťastná z toho, že nemůže mít pod kontrolou všechno, co dělám, jako když jsem byla malá. Večeře nebyla nijak hrozná, dobře vím, že se snažila, aby byla příjemná, ale ty její otázky jsou tak dotěrné, vtíravé a neodbytné. Pořád o mně chce všechno vědět, jenže já jí to teď prostě říkat nemůžu. *Nechci* jí to říkat. Kdykoliv pomyslím na to, že bych si s ní o něčem promluvila, například o Courtneym a té věci se sexem, slova se mi zaseknou na jazyku a dostanu mizerou náladu. Všechno se mění. Potřebuju prostor pro sebe. Teď víc než kdy jindy.

Ale k narozeninám mi dala skvělé dárky. iPad mini a úžasnou MP3 do vody, mnohem dražší, než jsem chtěla. Líbí se mi i náhrdelník od Marilyn. Masivní stříbrná stočená spirála s temně růžovým sklíčkem uprostřed. Je robustní a zajímavý a hodí se ke mně. Někdy si přeju, aby se máma trochu víc podobala Marilyn. Je v pohodě a vtipná. Kdyby máma byla větší pohodářka, možná bych se jí *víc* svěřovala. Ne se vším, říkám si, zatímco se ze všech sil přemáhám, abych se cestou k domu nerozběhla. Ne s tímhle. O tomhle bych s ní mluvit nemohla. Šílela by.

„*Tak co, oslavenkyně, jsi připravená na dnešní chat? Mám teď asi hodinu čas, tedy pokud nejsi venku a neužíváš si?*“ Zpráva mi přišla, když jsem si předtím, než nám donesli dezert, odskočila na záchod zkontrolovat facebook. Odpověděla jsem, že se budu snažit dostat domů co nejrychleji, a poprosila ho, ať počká. Když jsem to posílala, neuvědomila jsem si, jak *naléhavě* to zní, ale pak jsem se lekla, že znám trochu moc zoufale a že začínám být stejná jako máma. Ale prokristapána, proč si lidi nemůžou nainstalovat messenger do telefonu? Copak už dávno nejsou data všech stejně někde přístupná? Všichni pod pětadvacet se s tím smířili. To jenom dospělí si myslí, že to někoho zajímá. K čemu je mít aplikaci na posílání zpráv, když ji používáte jenom v počítači?

Je to jen jistý druh soukromí.

Ta myšlenka se mi zahryzne do hlavy. Takový ten druh

soukromí, který potřebujete, když něco tajíte před těmi, kdo vám jsou nejbližší. Například před manželkou? Ať má jakýkoliv důvod, je to přesně ten druh soukromí, který mne přinutil vypnout si upozornění.

Všichni máme tajemství.

Začínám si uvědomovat, že tajemství jsou možná skvělá.

Snažím se nebýt zklamaná, když asi o dvacet minut později scházím dolů udělat si něco k pití. Náš rozhovor byl krátký, on odpovídal jen stručně. Nesoustředil se a vlastně neodpovídal na moje otázky. Nechci se tím nechat rozhodit, alespoň jsme měli *chvilí* pro sebe, ale asi jsem z toho trochu smutná. WhatsApp mám *teď* plný Courtneyho. Ale já vím, o co mu jde. Vtipné je, že mě tím teď vlastně trochu otravuje. Před několika týdny bych byla šťastím bez sebe, kdyby mě takhle pronásledoval a probouzel ve mně pocit, že jsem krásná a sexy. Teď je to jen další důvod k podrážděnosti.

Jdu potichu jen v ponožkách dolů po schodech, ale když zahnu za roh a chci se vydat ke kuchyni, zarazím se. Je tam máma. Stojí úplně strnulá u kuchyňského stolu a zírá do prázdna, což je divné. Celé to vypadá tak divně, že se mi zrychlí tep a stáhne žaludek, aniž bych tušila proč. Po malé chvíli se sehne ke kabelce a vyndá z ní lahvičku prosecca, kterou dostala od Marilyn, otevře ji a napije se přímo z láhve.

Ztuhnu na místě, zmatená a znepokojená. Můžu za to já? Je to kvůli tomu, že se chovám tak hrozně? Zacouvám zpátky do chodby, nevím, co mám dělat. Mám se zeptat, co se děje? Připadám si zase jak malá. Rozhodnu se vrátit nahoru, ale pak zaváhám. V jejím postoji – v té nehybnosti – bylo cosi, co ve mně vzbudilo dojem, že pozoruju něco soukromého. Něco, kam nepatřím. Šíří se trhlina do našeho vztahu i z její strany? Má i ona tajemství, o která se se mnou nedělí? Tomu se dá uvěřit jen těžko. Moje máma je otevřená kniha.

Stejně je to znepokojivé. Do těch malých láhví se vejde jenom sklenička nebo dvě, ale kdo si nenalije víno, než ho začne pít? Co člověka přinutí vypít ho v podstatě naráz? Nakonec se mi stáhne žaludek a potichu se vykradu po schodech nahoru. Bez hrnku čaje dokážu žít.

LISA

Venku je naprostá tma, ani stopa po příchodu uklidňující šedi svítání, a já přesto sedím dokonale probuzená s koleny přitaženými k bradě, žaludek stažený a zírám do temné noci. To nebyl Králíček Petr. Vím to. Králíček Petr je dávno pryč. Není možné, aby to byl Králíček Petr. *Ten* Králíček Petr, ale stejně mám sto chutí rozběhnout se dolů na konec ulice ke kontejnerům na tříděný odpad a znovu ho vylovit, abych si byla jistá. Zhluboka se nadechnu. Tohle nebyl Králíček Petr. Je to jenom shoda okolností.

Když jsem v dešti spatřila splihlou hračku opřenou o branku paní Goldmanové, skoro se mi zastavilo srdce. Byla špinavá, nasáklá vodou, zahozená možná před několika hodinami, ale jasně modré kalhotky ostře vystupovaly v kontrastu k zašlé bílé kožešině. Nebyl to stejný králíček, to bylo jasné, když jsem ho chvějícíma se rukama zdvihla a v krku dusila výkřik, ale byl mu hodně podobný. *Tak* podobný. Měla jsem chuť přivinout si ho k hrudi a plakat, ale protože se otevřely dveře a vyšla paní Goldmanová, přinutila jsem se tvářit zvědavě a zeptala se, zda neví, čím je. Pochopitelně nevěděla. Proč by to měla vědět? Nemá dobrý sluch a dny tráví před televizí, ne díváním se z okna.

Dala jsem jí tašku s nákupem a snažila se usmívat a povídat si, ale králíček v mé ruce byl těžký a mokrý a jeho měkká kožešinka studila a já dokázala myslet jenom na to, že jeho modré kalhotky s lacem jsou úplně stejně modré a mají stejný střih jako *tamty* kalhotky, jenže *tamty* byly ruč-

ně šité, a točila se mi z toho hlava a bylo mi špatně. Když se paní Goldmanová konečně vrátila dovnitř, přinutila jsem se sebestistou chůzí odejít, a jakmile jsem byla z dohledu jejího i našeho domu, přitiskla jsem si hračku k tělu, jako by to bylo mrtvé zvířátko, které by mohlo teplo mého těla zase nějak oživit.

Několikrát jsem se zhluboka nadechla, po létech terapie mám tuto techniku zažitou, jako by mi dostatek kyslíku mohl pomoci, i když jsem si přitom většinu času přála, abych už vůbec nemusela dýchat, a rychle jsem zamířila ke kontejnerům na tříděný odpad na konci ulice a zahodila ho. Na konečcích prstů jsem dál cítila měkkou vlhkou kožešinu a nebyla si jistá, jestli mne nohy donesou domů a cestou se někde nezhroutím.

V kuchyni jsem hned vytáhla z kabelky malou láhev prosecca, kterou mi dala Marilyn, odšroubovala víčko a hltala víno rovnou z láhve, pro jednu vděčná, že se z mé dcery stává nerudná teenagerka, která se schovává v soukromí svého pokoje. Ostré bublinky mne pálily v hrudi, až jsem se rozslzela, ale bylo mi to jedno. Cokoliv bylo lepší než ta bolest a děsivý strach v mém nitru, v místě, o kterém usilovně předstírám, že je teď přinejlepším prázdné, dokud se nepříhoda něco podobného, co sloupne zaschlý strup, a všechna příšerná bolest uzamčená uvnitř se znovu vyvalí ven a já mám chuť se stočit do klubíčka a umřít.

S posledním hltém vína jsem se dusila a kašlala a opřená o kuchyňskou linku jsem to fyzické nepohodlí využívala, abych rozptýlila vlastní myšlenky. Hučení v uších pomalu ustávalo. Byla to jenom náhoda, musela to být náhoda. Hodně dětí má na hraní králíčka. Nějaké nebohé batole teď možná někde pláče pro toho, kterého jsem nemilosrdně zahodila do kontejneru na konci ulice. Co na tom, že měl modré kalhotky? Musí existovat tisíce plyšáků v modrých kalhotkách. Tohle *nebyl* Králíček Petr.

Opakovala jsem si tu větu v hlavě stále dokola a byla jsem ráda, že jsem ho hodila do komunálního odpadu, a ne do popelnice na naší zahradě, protože odpad je tak daleko, že kdybych se k němu běžela podívat, přitáhla bych něčí pozornost. Tohle *nebyl* Králíček Petr. Jistě, rozhodilo mne to, ale nikdo ho tam nenechal ležet záměrně. Přijmout tu

druhou větu se mi zdálo těžší. Nebylo to konstatování faktu. Sice bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by ho tam někdo nechal záměrně, ale můj precitlivělý mozek to *nevěděl* se stejnou jistotou jako fakt, že tahle hračka nebyl Králíček Petr.

Může za to ten *neklid*, který poslední dobou cítím. Pociť, že něco není úplně v pořádku. Co když je za tím víc než má obvyklá paranoia? Co když dělám chybu, že se jím neřídím? Vyjdu nahoru a potichu dojdu chodbou k Avině pokoji. Všechna světla jsou zhasnutá a dům je tichý, proto stisknu kliku co nejtišeji a nejpomaleji, abych nevydala ani sebemenší zvuk.

Pozoruji ode dveří svou dokonalou holčičku. Leží na boku, tváří ode mne, stočená do klubka, spí úplně stejně, jako když byla batole. Je tak dokonalá, tak úžasná. Pohled na ni mne uklidňuje a připomíná mi, že kvůli ní musím zůstat naživu, musím dál dýchat. Pro *ni*. Ona mi vrátila touhu žít a já ji vždycky budu chránit. Nikdy se nedozví, co v sobě ukrývám. Pokud tomu dokážu zabránit. Přeji si, aby byla naprosto svobodná. Být naprosto svobodná musí být nádherné.

Ještě chvílku ji pozoruji, protože pohled na ni mi pomáhá mnohem víc než nespočet jógových nádechů, a pak ji zdráhavě nechávám jejímu soukromému spánku. Jsou skoro tři hodiny ráno. Brát si teď prášky na spaní není dobrý nápad, ale stejně těžké je zvládnout celý den bez odpočinku, proto se rozhodnu pro kompromis a spolknu jednu tabletu místo obvyklých dvou, které potřebuji, když mne pevně svírají ty děsivé a smutné nálady. Zítra se budu celé ráno cítit hrozně, ale dvě tři hodinky zapomnění je přesně to, co teď potřebuji. *Nemohu* neustále bloudit v kruzích smutku a strachu. Do rána bych se z toho zbláznila, tím jsem si jistá. Za ten špatný pocit může jen má úzkost. Ten králíček nebyl Králíček Petr. Ta slova mi zní v hlavě a snaží se mi vrátit zdravý rozum, zatímco se zachumlávám pod deku.

Toužím po zapomnění a místo něj ke mně přichází sen. Je to *ten* krásný sen v živých dokonalých barvách, ve kterém je všechno skvělé.

Ve snu držím Daniela za ruku. Je měkká, malá, teplá

a jeho prstíky mne svírají tak, jako to batolata dělají, když ke mně zvedá hlavu a usmívá se. Srdce mi naplní duchové výbuchy radosti, když se k němu sehnou a políbím ho. Má naducané hladké tvářičky, smetanovou pleť zabarvenou svěžím venkovním vzduchem dorůžova a překvapeně se směje, když mu mé rty hlasitě mlasknou na tváři, ale očička mu září láskou. Jeho oči jsou jako mé, modré s šedými a zelenými flíčky, a já v nich vidím, že pro něj znamenám *všechno*.

Ve druhé ruce drží Králíčka Petra a svírá ho možná ještě pevněji, než se drží mne. Nedokáže si představit, že bych tu já nebyla, zato Králíček Petr se mu už párkrát málem ztratil. Jednou zůstal v autobuse, ale včas si na něho vzpomněl. Pak zase na pultu v obchodě na rohu. Daniel se bojí, že Králíček Petr by tu jednoho dne *nemusel být*, a už jenom to pomýšlení ho dokáže rozplakat. Jsou mu dva a půl roku a Králíček Petr je jeho nejlepší kamarád.

Cítím, že něco tuká na mé podvědomí, temná pravda, která se nenechá přehlížet – *není to Králíček Petr, kdo tu jednoho dne nebude. Ta maličká ruka v mé dlani bude studená, nehybná a už nikdy se ke mně nenatáhne* –, ale odsunu tu myšlenku stranou a vezmu Daniela do malého parku s otlučenými houpačkami a kolotočem, ze kterého už oprýskala barva tak, že za deštivých dnů nechává rezavé skvrny na oblečení, ale on vyjekne nadšením, když ho vidí. Jsou mu dva a půl, nevidí rez, zmar a něco nehodného lásky. Vidí jenom dobro. On *je* dobro.

Pustil se mě a utíká s Králíčkem Petrem k houpačkám. Běžím za ním, zůstávám trochu pozadu, protože se mi líbí, jak se jeho tělíčko pohybuje, tak roztomile nemotorně, svázané vrstvami kabátku. Ohlédne se za mnou přes rameno a já si chci tenhle sladký obrázek uchovat navěky a pamatovat si ho, až z něj vyroste velký kluk a potom muž a *všechno*, co jsem, bude pryč.

Je to nádherný sen. Odpoledne v parku. Zalykám se láskou. Je tak čistá. Tak silná, že se jí málem dusím, je jí tolik, že vybublává všemi póry na povrch. Je nespoutaná. Nemá hranice. Na světě v tuhle chvíli není nic špatné a já mám pocit, že když se té lásce poddám, změním se v paprsek čírého světla zářícího na Daniela.

Probudím se, dusím bolestivé nádechy v polštáři a snažím se podržet útržky mizejících obrázků, marně doufám, že *jeden* zachytím a vrátím se zpátky a budu svírat jeho ručičku navždycky. Po tomhle snu je to pokaždé stejné. Bolestivá touha vrátit se a zachránit ho je tak palčivá, že mám chuť umřít. Snažím se myslet na Avu, na mou dokonalou holčičku, na dítě, které přišlo potom, nedbajíc ničeho, svobodné, úžasné a nezkažené světem. Je tady, živoucí, a já ji miluji vším, co zbylo z mého srdce.

Možná to má láska k Avě celé ještě zhoršuje, pokud je to vůbec možné. Myslím na králíčka v popelnici. *Není* to Králíček Petr. Vím to. Vím, kde je Králíček Petr.

Králíčka Petra pohřbili společně s Danielem.